

Izhaja vsak četrtek. — Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Favetti 9. — Tiska Narodna Tiskarna. — Izdajatelj in odgov. urednik FRANCE BEVK
Cena oglasom: 1 milim. višine v širini enega stolpa L. — 80, za trgovske reklame, bančna obvestila, poslana, vabila, naznanila itd. vsaka vrsta L. 1.—
Celoletna naročnina L. 15.— Za inozemstvo L. 22.50.

leto IV.

GORICA, četrtek dne 12. februarja 1925

št. 7.

Kar med nami se godi, se v primerah govori.

Kaj je novega po svetu,
kaj med nami se godi?
Ni besede več odkrite,
se v primerah govori.

Če je položaj nejasen,
če je dan za dnevom tak,
rečejo, da je zagrnil
vse obzorje črn oblak.

Če naš duka še besedo
trdo, jasno govori,
pravijo: Že dež začenja,
že se bliska in grmi.

Ni stvari je več na svetu,
da drugače se pové,
možno ni z besedo jasno
pa s primero se pové.

Kaj kleči pobožna žena,
kaj li predse govori?
Tja v cvetico so proroške
nje uprte zdaj oči.

Bom s ne bom - spet bom s ne
bom s in
liste trga vse z roko;
nje srce je vse v trepetu;
ker ne ve, če bo — no bo?

Zadaj pa stoji Mefisto,
in se smeje zviti vrag.
Li že vé, kako izpade?
Zadnji listič mu bo drag.

Grem s ne grem s ne vemo nič
še,
vemo pa gotovo to:
Kadar bo ves ovet opuljen,
babi bo in nam — jasno!

Gorica, 12. februarja.

Čuk na palci ne žaluje, če smo izgubili podprefekta, kar se mu ne zljubi in ker mu ni bil najbolj na srcu. Pač pa bi potočil celo rešeto solz, če bi nas zadela nepopisna nesreča, da bi nas po dolgem in mučnem županovanju, previšden z vsemi pristnimi tolminskimi kletvicami zapustil naš preljubljeni, oče, stric, svak, ded, sin, vnuk, bratranec, itd. naš župan goriške prestolnice. To je namreč tako popolen, tako moder, tako vzvišen, da naše pero ne more najti zadostno število izrazov, da bi se mu primerno zahvalilo v imenu vseh živih in mrtvih za blagodušnost, da nas je blagovolil spomniti v tako važni, za trgovski, obrtni in higijenični procvit našega mesta, naravnost epohalno važni zadevi.

Njegova županska vzvišenost je namreč v svoji očetovski skrbi šetala po mestu in gledala na desno in na levo, da njegovo bistro oko zadene na kak nedostatek, ki ga je treba popraviti. No, hvala Bogu, nedostatkov je malo. Trgovina in obrt cveteta, ulice so poškrapljene, (od dežja) blato je postrgano, vse hiše so popravljene, elektrika je v redu, z eno besedo: še tako skrbno oko prav težko zagleda kak nedostatek.

Župan se je zanimal tudi za pokopališče. In evo, tu se je župansko oko ustavilo, njegovo srce je zatrepetalo o tugi in si bridko očitalo, zakaj ni popreje poskrbelo in odstranilo sramoto.

Župan je namreč v svojo veliko začudenje bral na nagrobnih spomenikih slovenske napise. »Odkod pa pridejo slovenski napisi tu sem?« se je vprašal. »Odkod pride ta jezik sem na kamen, saj ga govore samo pastirji v južni Sibiriji?«

Njegovo oko je strmelo, ko je bralo v tujih, neumljivih črkah:

»Tukaj počiva
Dore Drfina,
v življenju pocukal
premnogo je vina.«

Ali pa:
»Tukaj počiva
Pepe Polenta

naj mu zaploza
nebeška trobenta.«

Potem še:

»Tukaj počiva
jezik Slovenski —
v r... me piši,
ž.... salamenski.«

In še je bral in še in še. Joj, kaj naj pa rečejo tujci, ki prihajajo tu sem? Ali ni dolžan, da skrbi, da se pomete govno na cesti? In ali to ni govno, pravcato govno?

Letel je domov za obči blagor vneti gospod in je poklical trideset pisarjev in so pi-

sali trideset dni in trideset noči, da so spisali prepoved, da na nagrobnih spomenikih ne sme biti napisa v jeziku, ki ga je govorila županova mati, pač pa sme biti v jezikih, ki ga ne govori nihče več — v latinščini, grščini in hebrejščini.

Domovina je rešena. Ne vemo še, če bodo mrlični imeli nadalje mir, če se ne spomni kdo in napravi poseben tečaj za duhove naših umrlih. Čuditi bi se temu ne mogli ne vi in tudi ne Čuk na palci.

Obrt, ki cvete...

Odkar je župan prepovedal nagrobne napise slovenske, je mesto Gorica vzcvetelo, obrt, trgovina in — ženske.

Če kdo teh za krajcer te prosi,
naj tole te nič ne skrbi,
da volk bo sit, ovca pa cela,
že moder župan naredi.

So zdaj trgovine prepolne,
kam deli bi neki denar?
Vesolja vse mesto prepeva
in pevcev je poln trotoar.

Milko:

Piskrovez Nace.

Nace je živel mirno v samotni koči v gozdu. Svet ni nič vedel o njem, kajti loncevez Nace ni metal bomb in poneverjal ter tihotapil, — z vezanjem loncev in krpanjem starih kotlov pa se človek dandanes ne proslavi bogve kaj.

Dvakrat na teden se je napolnil Nace »v svet«, to se pravi, šel je v dolini ležeče kraje Koludrovicu in Kurjavas. Včasih jo je pobrisal tudi v Pliškovicu, da bi »aretiral« razbite kotle, prevrtane ponve in počene lonce ter temu podobno kuhinjsko šaro. To je bil torej namen njegove prve tedenske »ekskurzije«, drugič pa je poboljšane »aretirance« zopet poslal v pristojno občino.

Bil je Nace takorekoč beračev »kolega«. Toda gorje, če bi ga kdo tako nazval,

Sovražil ni Nace žive duše: le proti namestniku je nosil globoko v srcu skrito jezo. To pa je njegovo »boljšo polovico« dostikrat vznemirjalo, ko se je Nace pri delu kar polglasno sam pri sebi prepiral in ruval z namestnikom. »Toda s tako visoko gospodo ni dobro črešenj jesti.« »Oh Nace moj dragi, to te bo privedlo še v luknjo, zaprli te bodo!« ga je vedno v strahu opominjala.

Ali bila je skrb popolnoma odveč. Nace je vedno naprej dvajsetkrat ogledal vse okoli sebe, spredaj in zadaj, če morda ne poslušal kak nepovabljen gost, in ko je začel namestniku »levite brati«, je govoril tako tiho, da je komaj samega sebe slišal.

Vtepel si je namreč Nace v glavo, da namestnik noč in dan misli, kako bi upropastil vse loncevezce v deželi; samo njemu se imajo zahvaliti, da je predkratim še davek na-

ložil na njihovo obrt. Namestnik se je baje nekoč na izletu vstavil v revni kmetiški hiši, kjer so mu postregli s črno kavo v z žico zvezani skleddi. Od tedaj datira njegovo sovraštvo do piskrovezov.

Tedaj pa se je zgodilo v Samotorci — tu je bil namreč naš Nacek doma — nekaj ne navadnega. Pismo noša je prinesel pismo, zapečaten z močnim pečatom in celo priporočeno. Ko je položil na mizo poštno prejemnico in nepotrpežljivo zamrmral »podpisati!« je bruhnila Nacetu vsa kri v glavo.

Pisanje je bila njegova slaba stran. Ves prestrašen je pogledaval svojo staro, ki je nemo čepela v oddaljenem kotu. Od tam pa tudi ni bilo pričakovati pomoči, kajti piskrovezova žena je bila »eno telo in ena duša« s svojim možem.

Pismo noša, ki je položaj takoj razumel, je privlekel iz umazane usnjate torbe pero in črnilo in pomagal Nacetu, ki je ves poten objemal peresnik s celo pestjo, da je vendar narisal tri debele, okorne križe mesto uradnega podpisa.

Nato je poštar pustil na mizi zapečaten pismo in godrnjaje odšel. Nace in njegova stara sta takoj stopopila mizo in se vsa prestrašena čudila z odprtimi usti.

»Kaj je notri, Nace,« vpraša Špela, — tako se je imenovala njegova »stara«.

»Kaj za čitanje bo,« meni Nace. Starka je vila roke in začela glasno vzdihovati: »Jezas in vsi svetniki! Glej, namestnikovo pismo, zaprli te bodo, Nace, joj, joj, kaj vse sem morala reva včakati.«

Nace je prebledel kot platno.

»Tako k gospodu učitelju,« je kričal, »on zna vsaj čitati.« Ves v ognju vrže v stran predpasnik, zgrabi pismo prav za rob, zavije ga v moder robec in brž potegne staro za seboj skozi vrata.

Urnih korakov hitita proti Kurji vasi, kjer je »revidiral« domači gospod učitelj.

Globoko upognjen stopi s svojo staro v učiteljevo sobo in mu udano razodene svojo prošnjo.

Dolgi in suhi učitelj vzame z mirnim dostojanstvom v eno roko pismo, v drugo pa zarjavele škarje in vzdihuje: »Še čitati ne znajo, joj! Bog na nebu, niti čitati ne!«

»Da, da, če bi imeli za naših časov takega učitelja,« se prihuljeno prilizuje zviti Nacek. Ko odpre učitelj pismo, starka tiho zaječi, toda gospod jo nenadoma prekine: »Kr-

Boječ zaročenec.

Dora sedi s svojim zaročencem sama v sobi. Večer je. Po cele ure se gledata, toda zaročenec se ne premakne s svojega mesta, še manj da bi jo poljubil. To je Dori že preveč. Oglasi se:

„Egon, pojdi in oglej si našo novo svetilko, kako zlahka jo je priviti, da nastane tema...“

lično, da bodo ljudje nameno- ma razbijali porcelanost o- pravo, samo da jo bodo nosili njemu, Nacetu, v popravo. ime se bo s spoštovanjem iz- govarjalo po vsej deželi; ne bo mu manjkalo ne denarja ne časti. In če mu Bog da vča- kati še nekaj let, pride Nace nekoč še v deželni zbor; tedaj bo zorela pšenica za »piskro- vezništvo«, kajti deželni na- mestnik se bo moral skriti pred njim.

Razodel je skrivnostno Na- ce Špeli, da se namerava pre- seliti takoj v svetovno znano Koludrovico, ker v Samotori- ci ne kaže čakati tako sijajne bodočnosti. Sedaj naj se pa le skrijejo »Rezijani«, propadli bodo na vsej črti, ko se pre- nese stolica piskroveznštva v Koludrovico. Sedaj mu je Bog poslal denar, da si nakupi drago, fino orodje, katero bo rabil pri krpanju loncev in kotlov v slavni Koludrovici.

glavarstvo in slavno sodišče v Kurjivasil«

»Bog bodi milostljiv,« kliče Nace in mrzel pot mu lije s čela.

»Nace, Nace, kaj sem mo- rala včakati!« vzdihuje Špela.

Učitelj je prekinil čitanje in pogledal čez rožnasta očala na verna zakonca. Tako je bil na- vajan že iz šole. Nato je nada- ljeval: »Ko se je dognalo, da živi Ignac Pisklež, vulgo »Pit- ka« v vaši občini, mu s tem sporočamo, da je njegov umrlj stric Joža Pisklež postavil »Pitko« in njegovo Špelo, »Putko« za dediče vse svoje zapuščine. Dediščina znaša skupna 1700 lir italj. veljave in se dvigne pri tukajšnjem okrajnem sodišču!«

Oba Piskleža sta stala za trenutek kakor okamenela. Slednjič prekine molk Nace.

»Bog daj capinu Joži...«

In Špela je zašepetala v hva- ležnem ganotju!

»Joža je bil res najboljši ca- pin na celem svetu.«

Med potjo domov sta pre- mišljevala, kaj bosta počela s tolikim denarjem.

»Kupila si bova hišo in slad- kor in kavo«, je menila Špela. Nace je energično klatil z ro- ko po zraku: »Nič hiše, nič sladkorja, — nič kave, — prav nič, da veš!«

Vselej ko je Špela prišla z novim predlogom, jo je Nace zavračal: »Nič tega, nič!«

Več besedi ni bilo mogoče spraviti iz njega. Šele ko ga je začela Špela vjedati in mu res- no žugati, ji je razodel svoj načrt. Odkar je namestnik obdačil tudi njihovo obrt si je on, Nace, vtepel v glavo, da mora postati prvi piskro- vez v dolini, samo da bi klju- boval namestniku.

Iznajti hoče nov način ve- zanja loncev, vezal boče tako

Toda Nace se je za svoj načrt že tako razvnel, v mi- slih je plaval nad svojim bo- dočim »delokrogom«, da ga je Špela komaj pripravila zo- pet v bridko realnost.

»Kje pa boš stanoval v Ko- ludrovici, ti mevža zateleba- na! mar pojdeš v Kodilčev skedenj ali v Skančev hlev.«

»Be! te plentaj! imaš prav Špela. No, no, bo že šlo, saj je Budinova stara hiša še vedno prazna. Torej tu bo že stano- vanje za silo.«

Nace je zavriskal, da je od- mevalo od Videža in Čuka nad Koludrovico.

Strme je poslušala Špela navdušenega Naceta, ki je razgrnil pred njo popolnoma nov svet. Če bo on prvi pis- krovez v dolini, bo ona prva piskrovezova žena. Vse mu je veselo pritrjevala. Stanov- ski ponos se je budil v njenem srcu.

Nace je spal ono noč zelo nemirno. Sanjalo se mu je, da kleči namestnik na kolenih pred njim in ga s povzdignje- nimi rokami prosi, da mu z železno žico preveže razbito srebrno opravo, ki leži vse naokoli. On pa da se je trdo- vratno upiral: »Te ga ne sto- rim, o ostalem bodeva govori- la v deželnem zboru!«

Nato je odšel namestnik v sosedno sobo in bridko s sol- zami v očeh vzdihoval: »Na- ce, odslej ne bom imel niti e- ne mirne ure v svojem živ- ljenju. Zmagal si »Pitka!«

Ko je šel Nace mimo na- mestnikove hiše, je predrzno pogledoval proti oknom in mr- mral sam pri sebi: »Namest- nik, piskrovez Nace ti bo dal še ugrizniti kislo jabolko!«

Stopil je na »osmico« h Ki- sevcu, saj se je moral danes pokazati, ko je bil bogat kot

F. r. St-l.

Divji in nedeljski lovci.

Komedija v štirih dejanjih s petjem.

(Dalje.)

CILKA: Gotovo je oče zopet lovil, Oče, oče!

BARBA (pogrinja zibel.)

LASKAR (za kulisami): Pest me pr' miru, ka 'mam dejlo!

CILKA (na vratih): Povejte, oče, kje ste zopet bili?

LASKAR (kot prej): Kje s'm biu? Luobe s'm nabiru, jürčke an lisič'ce an fajnzeliša, pej s'm našu ano ž'vau'co božjo rogato, de buo kej cvrčka danes, ka je nedejla. Na tak dan šie t'č tiča snej, de jej mesuo. Hahaha!

CILKA: In Ti si tudi že tu, Štefan?

ŠTEFAN (za njim Laskar izza ku- lis, si brišeta roke v predpasniku): Do- bro jutro, Cilka!

CILKA (jokaje): Kako bo vse to končalo? Veš, da hodi novi logar za ma- no in da Te sovraži! Ubije Te, ako Te zaloti v gozdu!...

ŠTEFAN: Bomo videli, čigava pu- ška nese bolj ravno.

CILKA: In Vas, oče, bodo zopet gnali orožniki na sodišče, zaprli Vas bodo!

LASKAR: Za enkrat ne šie! Danes s'm jeh frdamansko narihtu! Use tri s'm nabrisu, haspuoda feršnerja an oba haspuoda arožnika, k'so jeskali srnjaka.

BARBA: Kej so Te žie jeskali na vse zhodi?

LASKAR: Mhm, use so prešnojali, srnjak pej je biu u zibki.

ŠTEFAN: Vrat mu zlomim, ako bo hodil za Tabo, Cilka, in v Ameriko poj- dem, da pozabim svojo revščino in tudi svojo — ljubo.

CILKA (nežno): Štefe, nikar ne bo- di tak, saj veš, da ga ne maram.

LASKAR (Barbi): Rezdjau s'm ha in odròu (odrl). Ti pej žie vejš, kakuo se skrije ta druho. Jütri pride kompare Hojak, an ha poniese v Horico. Drejvi pej cvrčk s čebül'co an poliento! Prou kruoftna jied je taka.

BARBA: Hojak je t'č, glih ko Ti, Zuta!

LASKAR: Zdej prnes' malo koféta, Barba, an Štefetu tüdi, pej šie duobršno tropinovčka pr' čürni, de buo bolj krof- tno! Podvizaj, podvizaj no, de haspuo- dje z Mandrije ne buojo čakali na kon- finu!

LASKAR z BARBO (na levo.)

ŠTEFAN: Naj se me varuje! Ako ga zalezem pod Tvojim oknom...

CILKA (užaljena): A za tako me imaš? Sem li že sploh komu odpirala okno?

ŠTEFAN: Ne zameri, Cilka, ko veš, da Te imam tako rad! Ko dobim

nikoli v svojem življenju. Sedel je v njemu priljubljeni kot, da ga krčmar niti opazil ni, ko je vstopil v sobo, Pepca pa je takoj stekla k okrajnemu »poštarju« Nacetu, ker jezik in babje flauze so bile njeno glavno opravilo na tem blaženem svetu. Iz same babje hudomušnosti se ni hotela niti poročiti, samo da je farbala mladi moški svet in se zabavala kot večna devica.

Krčmar se obastno spusti k pivskemu krožku pri peči in jame opevati vsakdanje dogodke.

»In teh večnih poplav ni nikdar dosti, v prejšnjih časih nismo tega poznali,« meni debluščast Štefe.

»Da, da, vedno več vode, vedno več...« vzdihuje krčmar. Koludrovski čevljar pristruje krčmarju:

»Kar je res, je pa res! to se prav posebno pozna v vinu!«

»Vipavce je občutljivo hudič lopnil«, pripoveduje brihtni zgoniški krojač, ki je baje v zadnjem času zelo ježen in nervozen: »dvanajst mlinov jim je odnesla reka; ponesrečeni bratje bodo morali beračiti če jim ne pomoremo.«

»Saj se dobedo še dobri ljudje, ki jim pomorejo zopet na noge!« meni nekdo drugi.

»Že prav, še se najdejo dobre duše, pritrjuje krčmar, »salamensko dobri ljudje, naš namestnik jim je zopet daroval 1000 lir; jutri ga bodo že slavili po časopisih!«

»Res, naš namestnik je človek; na vsem svetu mu ni enakega«, zagotavlja krojač.

Iz samotnega kota se oglasi Nace: »Natakarica, plačati!«

Ko je poravnal račun, plane ves rdeč v obraz na cesto, stiska pesti v žepih in se srdi, kakor bi se sam s seboj prepiral:

»Kamorkoli greš, povsod sa-

Šola za sleparije.

PROKURIST: Gospod Jejteles! Z Izakom Kohnom bomo morali prekiniti trgovske stike. On nas slepari na vseh koncih in krajih.

ŠEF: Nič ne de. Le ostanimo ž njim v stikih; od njega se vsaj naučimo novih sleparij.

mo namestnik, namestnik gor, namestnik doli; toda čakaj me, mrcina, ti bom že jaz posvetil.«

Kakor obseden je divjal po poti. Včasih je obstal, in kaj poprašal, kod pride bližje v Briščiške. Slišal je, kako so se ženske v gručah pogovarjale: tam na desno, tam, ono veliko poslopje, čisto za oglóm, tam stanuje...

Hotel je v mesto, in sicer naravnost k uradništvu najbolj razširjenega lista: »Rajске novosti«. Na stopnicah sreča gospoda, s svežnjem listov pod pazduho. Ponižno ga vpraša: »Z dovoljenjem, kje je uradništvo lista...«

Gospod ga prijazno pogleda in v uradniškovo pisarno.

Urednik vpraša Naceta, ki je ves iz sebe in v zadregi vrti klobuk v rokah, kaj hoče? — »Vprašal bi Vas rad gospod, če ste morda tudi Vi član

podpornega društva za vipavske ponesrečence?«

»Vsekakor«, se zasmee trpko gospod urednik.

»Ali ni Kurjevaški namestnik podaril 1000 lir v prid poplavlencem?« poizveduje Nace. — »To je resnica! Toda tega ne bomo delili med posamezne ponesrečence, ampak ves nabrani denar pošljemo skupno naravnost oškodovanim občinam.«

Ko je urednik »ponesrečenca« potolažil in opomnil, sede zopet k pisalniku.

Ali Nace nikakor ne odide, temveč stopi prav k mizi: »In jutri boste namestnikovo ime slovesno proslavljali po časnikih?«

»To se razume! Vsak, ki kaj daruje v prid nesrečnim poplavlencem, se bo imenoval v časnikih in zraven navedemo še vsoto, ki jo je velikodušno naklonil!«

»A tako?!«

»Da, pa zbogom!«

Namesto da bi odšel, se skloni piskrovez Nace globoko nad urednikove listine in bliska z žarečimi očmi po njih, če ne bi morda kje zagledal namestnikovo ime. Vse žilice na obrazu so mu nabrekli, udje so mu drgetali od svete jeze in želje po maščevanju.

Uredniku je postalo tesno pri sreči. Ko pa zapazi, da sega radovedni in sumljivi tujec celo v notranji žep, skoči na noge in kliče na pomoč; capin je gotovo segel po bodalu ali samokresu.

Nace položi medtem težko roko na mizo in ko jo odtegne, leži na mizi deset stotakov in ena lira.

»Namestnik je daroval 1000 lir za vipavske ponesrečence, jaz Nace Pisklež iz Koludivice pa darujem tukaj tisoč in eno liro!«

Po teh besedah potegne usnjato denarnico in vrže pred urednika še pet lir: »to pa za Vas, ker vem, da Vam namestnik ni nič dal!« stopi korak nazaj in se pripravlja k odhodu. Časnikarju, ki ga začuden popraša po imenu in stanu, pojasnjuje: »Zapišite: Piskrovez Nace Pisklež iz Koludivice, več sploh ni treba!«

To vam je bila senzacija v Kurji vasi, ko so drugega dne čitali med velikodušnimi dobrotniki v prid ponesrečencem na prvem mestu, da celo pred namestnikovim imenom.

Na kratko

»To bova prav na kratko naredila, dragi moj možek. Kadar bova v zakonu oba istega mnenja, tedaj boš imel ti prav, če bova pa različnega mnenja, bom imela pa jaz prav.«

službo. Ti ne bo treba ob nedeljah kelnariti v vaški gostilni.

BARBA (*prinese škodelico kave*): Štefe, dej, dej, dokler je horka!

ŠTEFAN (*izpije naglo*): Hvala Vam, mati! Varujte mi Cilka in ne pustite jo v gostilno kelnariti ob nedeljah!

BARBA: S čim pej nej punco oblačim?: (*Iz daleč se sliši lovski rog*).

LASKAR (*pride izza leve kulise*): Čutiš (slišiš), Štefe? So žie pod Vrhom, glih ob konfinu buomo lovili. Šie buomo kejšn'mu zasmedili! Danes buo luštno; (*Štefan in Laskar na sreda*).

BARBA: Cilka, posprau no po hiši an vieži, jest hriem u kuh'no (*odide*).

CILKA (*pospravlja, zaliva rože na oknu, zapoje kako narodno. Ko konča*): Kako lepo bi moglo biti na svetu, da ni teh skrbi, da ni take revščine pri hiši! — Da bi vsaj moj Štefan imel službo!...

V. PRIZOR.

LOGAR IN CILKA.

LOGAR: Kdo pa poje tako lepo kot škrjanček nad poljem? — Menda Laskarjeva Cilka, kaj ne?

CILKA (*v zadregi*): Da, da, jaz sem pela od dolgega časa. Prosim, kaj bi radi, gospod Logar? Oče mi je rekel, da ste bili danes že pri nas...

LOGAR: Nič posebnega. Lovsko piščalko sem izgubil, pa sem mislil, da sem jo tu pustil...

CILKA: Ravnokar sem pospravila, pa nisem našla nič takega...

LOGAR (*zgane zibel*): Ali rada ziblješ, Cilka?

CILKA: Ne prav rada, pa kedar bom morala...

LOGAR: Za enkrat naj ziblje sestra, si misliš, kaj ne?

CILKA: Da, da, revica! Danes pride, menda popoldne, ker je še ni do-

zdej. Sosed Likar je šel z vozom v trg, pa bo še Metka prisledla.

LOGAR: In otrok?...

CILKA: Otroka prinese sabo.

LOGAR: Pa je Tvoj oče zibal in govoril, da je bolan otrok v zibelj...

CILKA: Zibal in govoril je gotovo same žalosti radi nesrečne Metke...

LOGAR: Zdej se mi jasni: Laskar je zibal srnjaka in orožnik tudi! Že zopet me je nasmukal. Zdej bi imela hišna preiskava večji uspeh!...

CILKA: Poskusite, ako se Vam zdi potrebno. Hiša Vam je odprta. (*Za se*): Srnjaka je mati že skrila, logar ga ne najde zlepa. In jaz moram pomagati pri zvižaji in tatvinil!

LOGAR: Pustimo danes nadaljno preiskava že zaradi Tebe, Cilka! — A Tvoj oče je znan kot največji tat v naših gozdovih...

(Dalje.)

Moja velika sanjska knjiga.

Kako je razlaganje sanj po moji knjigi povsem zanesljivo, kako izbirčen mora biti človek enega in drugega spola glede meseca, v katerem se misli roditi, in kako važen je planet za usodo popotnika v tej dolini šentflorjanski, sem Vam že v 3. in 5. številki tega lista povedal in dokazal. Se bolj važna in zanimiva pa so navodila v Sanjski knjigi, ki se tičejo prorokovanja iz roke. To je kaj posebnega! Jaz pač ne morem vsakega kar na ulici ali pa v kavarni vprašati, kaj se mu je sanjalo v pretekli tihi noči, ali kedaj in pod katerim planetom se je rodil, ali lahko vidim njegovo belo roko, čutim njegovo toplo dlan, ko se pozdraviva, pa takoj izvem njegovo preteklost in prihodnost; kar pa je zame posebno važno: z lahkoto spoznam njegov značaj... Le poslušajte! Vsak človek, naj mu je prav ali ne, ima na roki izboke: pod palcem je največji in se imenuje Venerin izbok. Ako je ta izbok čist in lep, je njegov lastnik veseljak, priljubljen pri drugem spolu; ako ga deli močna črta, pomeni zakonsko nezvestobo... Povejte mi, ljudje božji, ali ni ta knjiga v resnici zaklad vseh modrosti? Ako zapazi zakonski mož samo začetek take delilne črte, bo nadaljni razvitek tega grdega znamenja prav lahko prepredil z brezovim oljem in leskovo mastjo... Med kazalcem in sredincem je Jupitrov izbok. Ako je lepo oblikovan, je njegov lastnik in posestnik prijazen človek, ima povsod srečo, uživa posvetne časti, povrhu se mu obeta bogatstvo in velika dedščina in hitra likvidacija vojne odškodnine, ako je na tem izboku poleg tega še zvezdica ali križec. Kdor se ponaša s takimi znamenji, dobi kjerkoli posojilo, ako ima dobre poroke. — Pod sredincem je Saturnov izbok, ki pomeni, da je ženska zvesta in dobra gospodinja, ako je njen Saturnov izbok lep in čist; v nasprotnem slučaju pa je hudobna, jezična, prepirljiva in sploh taka, da je joj in gorje. Tedaj pozor, fantje in vdovci! — Ob zunanjem robu roke je Lunin izbok, ki pomenja — seve, ako je zopet lep in čist — srečo na potovanju, ženskam pa obeta lahek in srečen porod. V nasprotnem slučaju naj hodi človek edinole peš in še to le po globoko zoranih njivah in cvetočih travnikih, kjer ni kolesarjev, avtomobilistov in podobnih ljudi, ki bi Te na

beli cesti mogli povoziti. Ako pa ženska nima lepega Luninega izboka, naj gre takoj v samostan!

Na naših rokah pa je še nešteto črt in črtic, ki imajo svoj pomen, n. pr. srčna, mizna, srečna črta, ljubavni pas

itd. itd. — Vse te črte in črtice poznam kot da bi čital črke v de Michelli-jevi Začetnici. Jaz pa Vam ne bom kar tako zastonj odkrival te globoke modrosti. Kdor hoče kaj več vedeti o teh skrivnostih, naj si še on kupi Veliko

sanjsko knjigo ali pa še bolj pametno bo, ako pride k meni po nasvete. Sprejemam ne samo radovednih strank, ampak še rajši darila v vsaki sprejemljivi obliki od piščancev in puranov naprej.

Micka pleše, poskakuje, Janez udarja po petah, mlado pleše, staro pleše, da je že človeka strah.

Pač denarcev in za knjige, ne za Čuka čisto nič, a za ples ga je na cente, da zasul bi dol in grič.

Kdo je plačal odškodnino, zlato uro dal na vrh? Nihče! Pa vseeno pleše mesto, selo, vas in trg.

Naj na pepelnico vzame nas vse skupaj črni vrag; danes vina smo pijani, jutri nas bo pekel prah.

Volitve v S. H. S.

V Jugoslaviji so se izvršile volitve tako, kakor Bog hoče in sreča junaška. Čuk na palci bi bil zadnjič rad prorokoval, pa se ni upal, da se ne zameri temu ali onemu. Namignil je samo v svoji sliki, ki je sicer stara pa je kljub svoji starosti še vseeno sveža in dobra. Velikonočni piruh, lahko bi dejali tudi: predpustni piruh se je razklal in prikazala so se tri znana piščeta. To ni nič čudnega. Čudno bi bilo le, če bi bil v Srbiji izvoljen Korošec, v Sloveniji Radič in na Hrvatskem Pašič.

Čudne pa so te volitve na drug način, da so namreč vsi zadovoljni z njimi. Zadovoljna je v Sloveniji opozicija, ker je zmagala po deželi in celo v Ljubljani. Zadovoljna je opozicija na Hrvatskem, ker se ji je komaj sanjalo, da dobi toliko mandatov. Zadovoljni so radikali v Srbiji, ki so jih mandati zasuli, da ne vedo kam z njimi. Zadovoljni so tudi samostojni demokrati, imajo z radikali večino.

Le na ta način si moremo razlagati, kako da izhajajo različni listi vsi v svečanem razpoloženju in vsak izmed njih kliče: »Zmaga je naša!«

Temu splošnemu veselju se pridružuje tudi Čuk na palci in želi, da izmed treh vodilnih gospodov vsak malo

popusti, ne v blagor stranke, ampak v blagor države in se zmenijo na ta način, da ne bodo kakor zeljnate glave, ki so se na vrhu hriba prevrnile in se kotalile v dolino pa je kmet dejal: »Vsaka glava ima svojo pamet.«

Če bi imeli vsi eno samo pamet in bi šli vsi po eni poti, bi bili zadovoljni z rezultatom tudi volilci ne samo stranke in bi ne potrebovali po par volitev na leto.

Čuk,

MENICE NE PODPISEM!

Mladi grof E-zy je bil že zopet v denarnih stiskah. Po da se k židu Jajtelesu in ga prosil posojila vsaj 2000 forintov. — »Prav rad Vam posodim denarja, gospod grof,« reče židovski oderuh, »toda morate mi podpisati menico!« — »Kaj, menico zahtevaš, žid smrdljivi? — Menice kratkoma malo ne podpišem; enkrat sem moral že plačati tak dolg!« —

POTEM ŽE.

»Ti ne znaš dobro tesnopisa. Ali ti to v službi zado- stuje.«

»Popolnoma. Moj šef jec- lja.«

IDEALNO.

»Vi ste osel,« je dejal knjigovodja novemu pisarju. — »Boga zahvalite, da ste prišli k naši firmi; tu bomo že še naredili koristno govedo iz vas.«

Čuk piše.

Dragi gospod!

Vaše pismo smo prejeli in vašo prošnjo tudi, da naj pri- občimo pismo, katero je pisalo dekle, in vprašuje, zakaj mu več ne pišete. Ker je pismo pisano pametno in ljubeče, ter vam dekle ponuja takorekoč eksistenco na posestvu, ki ga dobi od sorodnikov, Čuk na palci ne vidi v tem nič smešnega, ampak čisto resno zadevo, radi katere dekle nikakor ne zasluži, da bi jo vlačili v javnost. Če dekleta res ne marate, bodite toliko pošteni, da poveste to dekletu v primernem pismu in na način, kot se poštenemu slovenskemu fantu spodobi.

Ljubezen je čuvstvo, ki ni da bi ga zametavali in je dobro tudi, da ga vzamemo resno, resnejše kot si nekateri to predstavljajo, najmanj pa se moremo iz takih stvari norčevati, ako res niso norčevanja vredne.

Tako!

Čuk na palci.

Iz Barkovelj.

Zadnjič sem podal poročilo o veliki zabavni prireditvi na »Silvestrovo«. Ne bom na dolgo in široko opisoval, kakšno navdušenje je nastalo radi tega. Le to povem, da Zelje pl. Lačnavas se misli od samega veselja peljati s motociklom na luno in to pravi vsem, kakor da bi bilo mogoče.

»Allright!« Tu po Barkovljah sedaj vse kriči: »Za Š. K. Val trikratni zdravo, živjo, hip-hura!« — vse nori, radi velike zmage, ki jo je dosegel navedeni klub na športnem polju. Radi velikega veselja je tudi Zeije pl. Lačnavas uvidel, da je najbolje, če izlet na luno preloži.

Kar se pa tiče zmage, je to tako važna stvar, da začnem nov odstavek!

Na tržaškem Nanosu, ki se mu tudi »Trstenik« pravi, je zmagal naš »forte škvadron«, sestavljen iz članov »Ederca« »A. C. Roiano« in disidenti D. »Zora« v prijateljski nogometni tekmi z Rojančani, katerim se je delala tema pred očmi od prevelikega prijateljstva, ki smo ga jim izkazali. »Trd oreh« so imeli Rojančani v našem »škvadronu«, kot je pisala »Edinost«, toda razbili so ga že v 15' v veliko jezo Zelje-ta, ki je kričal našemu »škvadronu«: »Dajte ga Vi, ker jaz ga ne morem!«

V pohvalo smo jim dali še tisti večer krompirja — pač vedli smo se plemenito!... — Toda, o čudež! Sam sv. Marko, naš patron nam je prinesel zmago. V drugem polčasu smo radi zmešnjave napravili »goal.« Oh »goal!« Bog, vera, domovina nogometaša, ki misli nate še v spanju... Drugi »goal!« Trstenik se trese, vse buči, orožniki tečejo gor in kriče že od daleč: »Ljudje pamet, sedaj ni čas za revolucijo!« — neki glas jim odgovori: »Kaj še, en »goal« narujen v »offsidde!« Temu odgovoru pa sledi še bolj divje kričanje: »Kdo je to rekel? Na »evke« ž njimi!« — Meni je začelo postajati slabo, v glavi se mi je začelo vrteti — »zmešnjava« »offridole« pa zmagal! Onesvestil sem se...

Prve besede, ki sem jih slišal, ko sem se zavedel, so bile: »Ti Rojančani ga pa imajo, prvi kazenski strel — nič, drugi — nič... So lahko se nam smejali, še čudno, da nam niso dali »paketo!«... ko je že skrbel sodnik za nas in tako zaslužil darilce 50 »banan«. — Naprej nisem slišal, ker sem padel znova v nezavest!

»An peškadur, ke ga je sram!«

Sveti Prčko.

V dolini Reški vas Bitinje je našla svojega patrona — in zdaj predpustom vrh črepinje mu zrastle bo občinska krona. Vse, kar se skrivoma zgodi, ponoči on stori očitno in kdor pri luni zagradi, mu varje on kakor pribito. Če pa iz tuje kdo dežeše nad Bitinjci se pregreši, spoznal bo svetca Prčka šele, kako kaznuje on ljudi. Mu Mali Dunaj alarmira, prižene Bitinjo na vrat

in jo zedinja in razdira, da vsak postane advokat. Najbrž z ministrom je Zentile v sorodu Prčko, svetec naš, in vsak vam paragraf na vile nabode slepo last pravaš. Visoko šolo bo na gmajni sezidal dal Brkinom v dar. Prepir na nji bo dolgotrajni, koliko let je Prčko star. A Čuk zapiše kot kronist, da Prčko prišel je za Pusta, Za ženo bo imel zavist, ki rada kmečke d'narce hrusta.

Raje glavo!

»Ali veste, da je bilo za vašo glavo obljubljenih 5000 lir?«
»Briga me 5000 lir! Raje obdržim svojo glavo!«

Iz Slavine.

Pravili so, da bo mesar Nace otvoril mesnico na Prestranku, pa se je v zadnjem hipu premislil, češ, da se ne bo izplačalo. Kot je pa šele sedaj prišlo v javnost, so bili vzroki vse drugačni.

Slišal je namreč mesar Nace, da je gosp. župnik pridigal o dekletih in ženskah sploh, da »prodajajo meso po ulicah in cestah« v slavinski občini, pa se je ustrašil: »Glej, zlomka, to je pa prehuda konkurenca; ne, to je pa preveč, »nežnim« spolom se pa ne grem.«

Pa, da bi bilo samo to, morda bi se že kako izneslo. Kaj pa naši »jagri!« Ti še le pobijajo in ubijajo divjačine! Čemu bi potem kupovali domače, goveje meso, ko imajo divjega preveč.

O, naši lovci, ti so »tiči.«

Kjer so oni, tam gotovo ni divjačine, ali pa narobe, če hočete: Kjer je divjačina, tam ni lovec. Ne ve se pa in ne more se trditi, ali beže lovci pred divjačino ali ona pred njo.

Lansko leto so se klatili po »ložih« divji prašiji — morda je bil samo eden in še ta domač — pa so jih lovili in sledili, da je bilo joj. Seveda jih niso — k sreči — nikdar pogledali. Tedaj je pa nekdo predlagal: »Vsak lovec naj si dá napraviti nekak pokončen zabo, kakor so jih imeli svojčas avstrijski »Wachpostni« s to razliko, da bo imel odprtino le za puško (strelno lino) in bi tako bil lovec varen pred to divjo zverino. Ti zaboji bi se razpostavili — kajpak, z lovci v notranjosti — pa »ložih« in ni zlodej, da ne bi prišel merjasec enemu ali drugemu

na »muho«. Zdi se, da je bila večina proti predlogu in je predlog propadel.

Mislím pa, če bo lira tako »nazaj« rasla in če se bode »normalizacija« tako naprej uveljavljala, bomo imeli še mnogokrat post ne-obvezno.

Sicer pa je pri nas vedno kaj novera in sliši in vidi se mnogo pametnega n. pr. v Kočah imamo koriero, ki vozi le v nedoločenih urah in nočeh in le če so vsi »šoferji« doma in so polne glave bencina — pardon — vina. Istotam imajo velikanski sod za potovanje okoli sveta (od Šove hiše do Kove hiše). Prihodnjo ekspedicijo bo financirala »žejška banka.«

Ljudje so vsakovrstnega prepričanja. Ta je komunist, pa bi rad imel najmanj »fabriko za paradajzovo konserve.« oni je fašistom naklonjen, pa se ne bi branil delitve »kapitalističnega« bogastva, tretji je pravi »narodnjak«, pa mu ne gre prav nič v nos, če se tuptam nasloni na črno barvo, četrti je pristen »kriščanski« socialen, pa bi najrajši utopil soseda v žlici vode, peti je pa vsakega prepričanja po slučaju potrebe, samo da nese.

Če bi hotel opisati in naštevati vse znamenitosti naše okolice, bi moral vzeti »Čuka« najmanj 2 tedna »v najem«, zato končam. Pa drugič še kaj,

Pina.

Iz Gazona.

Ti deklica iz Komna mi pišeš, da si rdečih lic, si morda hči od baronic, ampak nisem jaz baron, da bi naredil ti poklon. Tudi tanke so nožice, vemo, da ste »fejst« samice, ognjenih poleg si oči, da lepših videti pač ni, človeku v glavi se vrti in kdor le hoče se možiti, mora naglo v Komen priti. Pa morda deklica si stara, in več noben te fant ne mara. Če fantič mlad te če objeti, a leta tvoja prej prešteti, to ti piše fantič iz Gazona, brez nobenega poklona. Nisem kriv v nobeni stvarci, to vam priča Čuk na palci!

NJENO MNENJE.

V slikarski galeriji sta mož in žena opazovala na sliki Evo v raju. »To so bili zlati časi,« je dejal mož. »Tedaj ni bilo treba možu ženi kupovati vsak hip novo obleko.«

»Kaj pa misliš?« je dejala žena nevoljno. »Eva gotovo ni nosila ves čas eno samo figovo pero.«

Vgodna pomota.

Gospod Sirk je prišel k svo-
jemu tovarišu, oženjenemu
gospodu Travnu na obisk rav-
no tedaj, ko je vladalo v mestu
največje predpustno veselje.
Jasno je, da sta se hotela gos-
poda vdeležiti marsikatere-
ga skupnega večera, zato je
ostal gospod Sirk pri gospodu
Travnu na stanovanju, Trava-
nova žena pa je spala v sobi-
ci, ki je bila pripravljena za
deklo, a je bila ta v isti čas
ravno na dopustu. Oba gospo-
da sta našla hitro izgovor, da
se za pol ure odstranita na uli-
co, Gospa je bila zelo truda-
na, zato je šla ob 10. uri spat,
misleč si, da bosta gospoda ob
11. uri že doma. Zjutraj ob
šesti pa sta prišla gospoda
precej trudna in zdelana do-
mov ter sta se hotela čisto na
tiho izmuzniti v spalnico, ko
sta zagledala v jedilnici Trava-
novno ženo, ki je bila že na vse
zgodaj na nogah. Hišnega gos-
podarja je popadel neznan-
ski strah, njegovega prijatelja
tudi. Gospa, ki je videla oba
gospoda v frakih pred seboj,
pa je mislila, da sta šele vstala
in je dejala čisto prijazno:

»Tako zgodaj? Vi dva se
čisto gotovo še niste naspala.
Najbolje, da gospoda ležeta
še do osme ure.«

Energično je potisnila vsa
gospoda v spalnico, ki sta oba
padla v postelje in od tod v
trdo spanje, ki pa ni jenjalo
do poldne, kar je dobri gospé
dalo mnogo misliti.

RAZTRESEN SODNIK.

Sodnik. Ali ste poročen?
Priča. Ne; neporočen.
Sodnik. Tedaj prost?
Priča. Da.
Sodnik. Od kdaj pa?

PONOS.

Gospod Razbijač je bil vin-
jen. Po poti domov je razpra-
jal. Policaj ga je prijel malo
bolj trdo za ovratnik. Ta se je
razhulil: »Jaz si prepovedu-
jem tako postopanje; jaz sem
bil radi razgrajanja aretiran
že tedaj, ko ste vi ležali kot
nežno dete v plencah.«

DOBER ODGOVOR.

Neki berač je šel od hiše
do hiše in prošil skorjo kruha
za svojo družino. Nekje pa
je dobil sledeč odgovor:

»Mi imamo samo svež kruh,
tega ne morem odrezati.«

Berač pa odgovori naglo:

»Nič ne de; zamenjam vam;
mojega boste lahko odrezali.«

POLJUB V TEMI.

»Kaj si v temi takoj spo-
znala, kdo ti je dal poljub?«

»Kaj ti si to bil — ljubček?«

Pisma.

POZDRAV IZ GENOVE.

Po dolgih 10. mesecih pošiljamo
pozdrave vsi slovenski fantje sanj-
telci, starišem, bratom, sestram, fan-
tom, prijateljem, znancem, čitate-
ljem Čuka na palci, posebno pa na-
šim zvestim dekletam, ki se še ved-
no spominjajo na nas s kakšno kar-
tico ali s pisemcem, Ali mi bi bili

bolj zadovoljni, da nam bi podarile
kakšen petak, pa malo manj be-
sed. Tako, ljube deklice, se spomi-
njajte na Čuka, ker on vam na krat-
ko in veselo pove, da nas še ljubite.
Pošiljamo še en pozdrav tistim de-
kletom, ki so predlanskim plesale.

Nuncija Gašper, Bača. Ziberna A.,
Majdič A., Topolec, Zadnik Štefan,
Pregarje, Grilj J., Prelože. Prine
Franc, Bukovica.

Narodna Knjigarna Gorica

Via Carducci št. 7 -- Telefon števil. 169
(v hiši Goriške Ljudske Posojilnice)

se priporoča cenj. trgovcem,
društvom in krožkom za na-
kup potrebščin za N M N N

PREDPUSTNE ZABAVE.

KAKOR: serpentine, balončke,
korijandole, cvetlice razgled-
nice za šaljivo pošto, kotiljone,
pisane kroglice, pisani tra-
kovi in verige, svilen papir,
krep papir, kakor tudi vse
druge predmete za okrasitev
dvoran.

Po ceni!

Postrežba točna!

Pravijo.

Pravijo v Rojano, da ko so prijeli
slavne ponarejevalce »Cosuličevih«
akcij, jim je policijski komisar rekel:
»Da, da; tisti, ki naredi kakšno grdo
akcijo, bo končal v »Coroneo!« V od-
govor je dobil: »In mi, ki smo jih
delali lepe, kam gremo gosp. komi-
sar?« ...

Pravijo v Rojano, da so rojanske
»pupe« zelo žalostne, tako da če jih
clovek gleda, mu pridejo solze v oči.
Tako zelo žalostne so pa zato, ker
radi odkrite »fabrike« »Cosuličevih«
delnic, je postal Rojan bolj slaven,
kot one same.

Pravijo v Rojano, da neki izlet »D.
Zore« je bil naravnost krasen. S
Proseka lep razgled na Jadransko
morje, na vzhodu sivi Nanos in v go-
stilni klobase s kislim zeljem (točka,
ki ni bila na programu!), ter divna
deklamacija »prima-donne« je tako
delovala na duhove, da sta si dva gos-
poda kar izlala prste.

Pravijo v Rojano, da poezija noči
deluje tudi na dimnikih, kaj pa še na
kakšno poetično, sentimentalno (kak-
šne lepe besede!), »pupo« ...

Pravijo, da bo Pepi Čjak v Bar-
kovljah vsa nabrežinsko vodo spum-
pal na Sajmerjeve pašne. Da bo de
zavarovan proti suši, mu pripravila
naša občina še nove vodovode dolj
čez Ricmanje.

Pravijo v Rojano, da neka »gospo-
dična« poučnje rada slovnico, seveda
slovensko in kar je glavno, brezplačno.
Poučuje pa najraje, ko je mnogo
zbranih in pri dobri volji (zvečer po
večerji!)... — »Škure« pa pravi:
»Če be temu jest fašno glauco, či be
blu...« —

Pravijo, da v Št. Vidu napravljajo
velikanski mlin z enim kolesom. Delo
se vrši natančno pod nadzorstvom,
Hane in Jezične Lojze. France je
tudi že obesil na kostanj reklamo.
In ker se je delo vršilo po noči,
ni dobro videl, kajti zjutraj je visela
na dotičnem kostanju reklama Brill-a.

Pravijo, da so mačkovljanske pu-
pe Čuku zopet zamerile, ker Čuk ne
pride mačkovljanske fante nič pogledat.

Pravijo, da poliške punce hodijo
na Št. Viško goro zaradi fantov; po-
srečilo se jim pa to ni; morale so
biti le same v gostilni — okoli velike
mize. Fantje, le korajža, dokler je še
pustni čas!

Pravijo. »Nekdo« se je hudo raz-
hudil nad »nekoga«, ki ga zmerja, da
je strah in groza. Če bi bil Čuk
»Krota v gnojnici« pa bi to priobčil,
tako pa ne more.

Pravijo, da bi se nekatere gospice
v Desklah, ki se uče šivati žaklje,
rade omožile, a dokler živi »stara«
se nočejo.

Pravijo, Čuk na palci je prejel do-
pis od neke bralke, ki se huduje čez

»brate z juga« in pravi, da ne smejo
več prestopiti praga hiše, ker samo
dobro ime jemljejo. V tem se Čuk na
palci strinja. Toda če Čuk proti njim
še tako piše, to ne bo nič pomagalo.
Ve, Slovenke, jim pokazite vrata, če
pridejo na prag. Čuku pa bi še lah-
ko rekli, da hujška na plemensko
sovražstvo.

Pravijo v Rojani, da je vse mirno
odkar so odšla Kraška dekleta; obe
plešišči bodo moralj ustaviti.

Pravijo po celih Selcah, da neka
šivilja zelo fantazira, odkar je odšel
njen »ljubi«. Čuk priporoča šivilji, da
naj pozabi na staro ljubezen.

Pravijo na Prestranku, da neki
mladi gospod iz Matenjevasi prihaja
vedno z ovratnico v službo.

BARVA.

»Kaj, to blago stane po L
25 za meter?«

»Da; toda pogledjte to kras-
no rdečo barvo...«

»Vi imate prav. Blago je
postalo tako rdeče, ker ste
imenovali tako ceno.«

„Ulica... št. 15“.

Tak je naslov vlekomične
komedije v 4. dejanjih, katero
uprizori »Slov. izobr. društvo«
v Mirnu, v nedeljo, dne 15. t.
m. in jo ponovi naslednjo ne-
deljo, dne 22. t. m. — Opis-
vati snov igre bi bilo predol-
go. Omerim naj le, da je igra
polna ljubavnih spletk, zvijač
in neljubih zapletljajev raznih
zaljubljenih parčkov, zasače-
nih v nedovoljenih odno-
šajih, kamor jih je zavel ne-
izogibni, a prebrisan ženi-
veni mešetar Drmota. Ne bo
manjka tudi prifrknjeni Bun-
ka v cilindru in fraku z svojo
razbito pipo in polomljeno
marelo. Kdor se hoče v tem
predpustu enkrat pošteno na-
smejati, ne bo zamudil te le-
pe prilike. Opozarjamo pa
vse one, ki nimajo dovolj
krepkih pljuč, naj raje osta-
nejo doma, ker društvo ne
prevzema nobene odgovor-
nosti, če kdo od smeha po-
či. Vsi oni pa, ki se te nesre-
če ne bojite: Na veselo svi-
denje v nedeljo popoldan v
Mirnu v »ulici tej in tej števil.
15.«

NEPRAVO SREDSTVO.

»Kakšen mraz pa je to! Iz
kože bi skočil.«

»Potem bi bilo le še bolj
mraz.«

POMEN.

»Jaz pa ne najdem v tej pesmi prav nič, kar bi kazalo na petdesetletnico.«

»Da; petdeset verzov ima.«
STEDLJIVO.

On. Ti boš šla k koncertu; tedaj vzemi vendar star dežnik in ne novega; saj zvečer se ne vidi.

Ona. Ti misliš, da bom plačala za star dežnik pol lire za garderobo; pa že raje vzamem novega, če že moram toliko plačati.

STRUPENO.

Igralec. Ali si že slišal? — Včeraj sem rešil v našem gledališču predstavo?

Drugi igralec. Ali si se ti k pred predstavo javil za bolnega?

PO PRAVICI.

V neko družbo je prišel gospod spod z nemogočim frakom, ki je močno dišal po naftalinu. Nekdo ga vpraša, kako se upa prikazati v takem fraku v družbo.

»O,« pravi gospod. »Frak mi je zelo dobro stoji.«

»Toda k poštenim ljudem v njem ne smete priti.«

»Ne,« pravi gospod, »to je res. Saj tega tudi storil nisem.«

KRATEK ODGOVOR.

Pri zdravniku. Oh, gospod zdravnik, mene tako zbada v vratu; ali to kaj pomeni?

Zdravnik. Seveda pomeni. Da ste mi dolžni deset lir.

Manufakuro, perilo, izdelane obleke
po cenah brez konkurence
kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7

IVAN TEMIL - Gorica

Via G. Carducci št. 6

BRUSAR in NOŽAR

V delavnici so nameščeni delavci - specialisti za brusarska dela, kakor tudi za popraviljenje vseh operacijskih predmetov i. t. d.

Nožarnica „SOLINGEN“

Prodaja tudi toaletne predmete

V zalogi se nahajajo najboljši, pristni in garantirani kamni-
osle bergamaške za brušenje kos. - Delavnica na elek-
trično gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor nožev,
sploh vseh rezil.

Brusi brivne in žepne nože, škarje,
mesarske in knjigoveške ter vse druge nože
in rezila.

ZA IZVRŠENA DELA JAMČI.

POSEBNOST: Žepne električne žarnice iz
najboljših tovarov.

PODRUŽNICA Ljubljanske kreditne banke v Gorici

Corso verdi „Trgovski dom“

Telefon št. 50 — Brzjavni naslov: Ljubljanska banka

Delniška glavnica	CENTRALA	Rézerva SHS
in rezerve:		Din.
Din. 50.000.000	LJUBLJANA	10.000.000

Podružnice: Brežice, Celje, Črnomelj, Kranj, Maribor,
Metkovič, Novi Sad, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obrestuje vloge na knjižice po 4%.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja.

Izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle naj-
kulantneje.

Ako želite nakupiti dobro blago in elegantno izgotovljene obleke po
najnižji ceni, obrnite se edino na domačo tvrdko

:: ANDREJ MAVRIČ ::

Via Carducci 3 - Gorica - Via Carducci 3

Velika izbira kožuhovine po tovarniških cenah.

Velika krojačnica, katere sprejme vsako naročilo ter ga izvrši točno in po zmernih cenah.

Za vsako naročilo se jamči.

Za obilen obisk se najtopleje priporoča udani **ANDREJ MAVRIČ** trgovec.

Trgovina z manufakuro

ŠKODNIK ANTON

Gorica - Via Seminario 10 - Gorica

Le zadovoljnost k pravi sreči vodi!
Zapomni si, nev sta, to resnico,
in preden sežeš ženinu v desnico,
previdna pri nakupu bale bodi!

Blago po nizki ceni; zadnji modi
predaja za deželo, za Gorico
pri semenišču v hiši z desetico
trgovec **Škodnik Anton**, znan povsodi.

Pa to se tiče tudi tebe, mati,
in tebe, žena, ženin, fant, deklina,
trgovec ki kupuješ mnogo hkrati

cefirja, oksforda in etamina!
„Sem zadovoljen z blagom!“ vsak poreče
in zadovoljnost ključ je že do sreče.

Angleški punc à L. 15.— stekle-
nica liter.

Rhum Kingston à L. 15.50 stekle-
nica liter.

Jajčna maršala à L. 12.— stekle-
nica liter.

Maršata Trapani najfinejša L. 5.- I
Vermouth turinski - beli vermouht
à L. 5.— liter. Likerji: Curacao,
Charreuse, Maraškin, Hruškovec,
Bnedicnije, Jančezev, Sibilla. - Vzo-
rec Strega, China à L. 15.50 ste-
klenica liter. Kognak fini Sam-
panjec à L. 10.— steklenica 7/10.
Domače žganje a L. 11 liter.

Žganjarna na trgu Sv.
Antona št. 7.

POPOLNOMA VARNO NALOŽEN
DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

I. Z. Z. O. Z.

v novopreurejenih prostorih
v Ljubljani
Mestni trg, št. 6

sprejema vloge na hra-
nilne knjižice in te-
koči račun, jih obrestuje
po 8%.

ter jih izplačuje takoj brez odpo-
vedi in brez odbitka. Večje hra-
nilne vloge z odpovednim rokom.
Obrestuje tudi višje po dogovoru.